

[Udenrigsministeren.]

løbne Tid, har der været en nøje Føling mellem Oslo-Konventionens Stater, og ved Lejlighed efter Lejlighed har de netop styrket hinanden under de Forhandlinger, som fandt Sted med andre interesserede Magter. Men jeg erkender, at man ikke altid kunde stille sig fuldkommen Side om Side; det udelukkedes derved, at man i givne Tilfælde som Konkurrenter havde forskelligartede Interesser. Det var en Kendsgerning, og ingen af os har nogen Sinde lagt Skjul paa, at det naturligt maatte begrænse den Samvirken, der kunde opnaas; men selve denne Samvirken har fundet Sted og har fundet Sted med nyttigt Resultat i adskillige Tilfælde i de forløbne Aar.

Dertil vil jeg gerne føje det andet, at de Stater, her er Tale om, har taget et ikke ringe Hensyn til hinanden ved de toldpolitiske Foranstaltninger og andre indførselsbegrænsende Foranstaltninger, som de paagældende Stater har truffet i de forløbne Aar, hver Gang Foranstaltninger har været paa Tale, og det har hyppigt maattet være Tilfældet paa Grund af de overordentlige Vanskeligheder, som Stater, der stod udenfor denne Konvention paaførte os alle. Der har man i hvert af Landene lagt i højeste Grad Vægt paa at undgaa at volde hinanden Vanskelighed, og der er ikke faa Tilfælde, hvor denne Hensyntagen, ligesom den fra dansk Side kom andre til gode, ogsaa fra anden Side er kommet Danmark til gode i meget betydelig Grad, ogsaa til Gunst for dansk Industri.

Det er de to gode Følger, der her kan paapeges. Jeg tilføjer det tredie, at overfor de almene Forhandlinger, hvortil en Indledning er sket, og som højst sandsynligt, hvis der ikke sker et almindeligt Sammenbrud i det internationale Samarbejde, i denne Sommer vil føre til almene og vidtomsplændende økonomiske Forhandlinger, vil det være af den største Værdi, at den Gruppe af Stater, her er Tale om, der i Indbyggertal nærmer sig til selve Storbritannien og med Hensyn til sin Omsætning staaer meget højt indenfor Verden, bliver ved at samvirke. Og jeg kan roligt sige, at hvis vi nu vedtog dette Lovforslag, vilde det i de andre Stater, som her staaer sammen, opfattes som en højst mærkværdig Handling fra dansk Side, som et overraskende Brud paa Samarbejde mellem Stater; der har et dog i Hovedtrækkene fælles Syn paa den Selvforsynings- og Afspærringspolitik, der i Øjeblikket lægger Verdensomsætningen øde.

Det ærede Medlem Hr. Drachmann var af den Opfattelse, at denne Konvention

snarest havde skadet det særlige nordiske Samarbejde. Efter de Erfaringer, jeg har, med Hensyn til Lederne af de nordiske Lande nærer jeg den Opfattelse, at der raader der overfor hele dette Spørgsmaal ingen Tvivl om, at hvis vi brød ud af Oslo-Konventionen, vilde dette blive en afgørende Forringelse af Samarbejdet mellem de nordiske Lande. Der foregaar for Tiden en dobbelt fælles Drøftelse overfor hver af de Situationer, som møder disse Riger, en Drøftelse mellem Oslo-Konventionens Lande, og en anden Drøftelse mellem de nordiske Lande, og jeg for min Del maa mene, at dette er en meget nyttig Drøftelse, der i mange Tilfælde lægger fast Grund under den Virksomhed, som disse Stater maa udøve paa disse Omraader i den Situation, i hvilken vi lever.

Og jeg ser ikke, at der ved Aftalerne med Oslo-Konventionens Lande paalægges Danmark eller de andre Stater Tvang, som kan være af skadelig Karakter. Det Krav, der stilles til dem, er dette, at man forud for Beslutninger, som har protektionistiske Følger for det enkelte Lands Stilling, indbyrdes faar en Lejlighed til at drøfte det. Det turde mindst lige saa tidt være til Gavn for os, som det er til Gavn for de andre. Det kan i visse Tilfælde bringe en kortvarig Udsættelse af Beslutninger, men i Tilfælde, hvor der virkelig vil blive Grund for hurtige Beslutninger, tror jeg, de paagældende Regeringer alle vil være rede til at forkorte Fristerne og stille sig saaledes, at det letter Arbejdet saa meget som muligt for deres Fæller indenfor denne Konvention.

Dette med Hensyn til Oslo-Konventionen. Dernæst kommer jeg til Spørgsmaalet om almindelig Opsigelse af Handels-traktater. Det, der der er Tale om, i Lovforslaget, er jo ikke en Opfordring til at foretage saadan Opsigelse i Øjeblikket, det er, saa vidt jeg forstaaer de ærede Forslagsstilleres Tanke, at anvise en Vej, ad hvilken man skulde lette en Opsigelse derigennem, at det betros til Udenrigsministeren sammen med det udenrigspolitiske Nævn at tage Beslutning derom.

Jeg kan jo i og for sig ikke have noget at indvende imod, at noget betros til mig, set fra mit personlige eller set fra Udenrigsministeriets Synspunkt; men jeg kan ikke nægte, at det er mit Indtryk, at hvis saadanne Tilfælde kommer til at foreligge, da vil det være naturligt, at man gaar til den samlede Rigsdag dermed og giver Lejlighed til en Drøftelse her. Det er jo ingenlunde udelukket, at den almindelige økonomiske Situation, der foreligger mellem Staterne, kan medføre, at der bliver Handelstrak-